

Arrest

nr. 83 953 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 maart 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TROCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, dient onder een *alias* een asielaanvraag in op 19 juli 1999.

Op 19 juli 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 maart 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 12 juli 2000 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 20 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 november 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoeker vertrekt naar Duitsland, van waaruit hij op 20 december 2002 terug naar België wordt gebracht.

Op 21 december 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 19 maart 2004 wordt aan verzoeker opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 27 juni 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker voert hierbij medische redenen aan. Het bestaan van deze aanvraag blijkt uit verschillende brieven van de Dienst Vreemdelingenzaken in het dossier (brief van 27 juli 2007 aan de stad Genk, e-mail van 10 mei 2010 aan de stad Beringen).

Op 23 januari 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 20 juni 2007 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente met het oog op een huwelijk met M.F., van Belgische nationaliteit.

Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 13 juli 2007 wordt een vonnis van 3 januari 2007 van de correctionele rechtbank te Leuven inzake verzoeker vernietigd en wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

De procureur generaal van Brussel adviseert dat een maatregel van verwijdering uit het Rijk aangewezen is.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 22 februari 2008 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 15 april 2008, 28 juli 2008, 16 oktober 2008, 31 oktober 2008, 3 november 2008, 12 januari 2009, 17 februari 2009, 6 maart 2009, 6 en 19 mei 2009 dient verzoeker aanvullingen in op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen van 27 juni 2004.

Op 5 mei 2008 adviseert de procureur des Konings te Leuven gunstig inzake de uitwijzing van verzoeker.

Op 19 mei 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 september 2009, 15 februari 2010, 12 maart 2010, 30 april 2010 en 17 mei 2010 dient verzoeker een aanvulling in op zijn hangende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. Hij verwijst naar zijn aanvraag van 2004 en zijn nieuwe aanvraag van 2009.

Verzoeker biedt zich op 3 mei 2010 aan bij de gemeente met het oog op een huwelijk met N.A., van Belgische nationaliteit.

Op 25 mei 2010 wordt de aanvraag van 19 mei 2009 ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 10 augustus 2010 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot uitstel van de huwelijksvoltrekking.

Op 3 november 2010 doet verzoeker afstand van zijn aanvraag om te huwen met N.A.

Op 17 mei 2011 en 20 juni 2011 dient verzoeker aanvullingen in.

Op 26 januari 2012 geeft de arts-attaché een advies over de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 20 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 19 mei 2009 ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2009 werd ingediend door:

S., M. (R.R.: 070070856733) geboren te K. op 08.07.1970

Eveneens gekend als: S., M.; S., M. en als Z., V.

nationaliteit: Georgië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.05.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 26.01.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Georgië. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Georgië.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Dat de Georgische overheid gratis gezondheidszorgprogramma's aanbiedt voor mensen onder de armoedegrens(1).

Sinds 2009 biedt de overheid ook een ziekteverzekering aan voor haar staatsburgers voor een beperkte maandelijkse bijdrage (2,3 euro per maand). Men heeft ook de mogelijkheid om zich bij een privéverzekeringsmaatschappij aan te sluiten die een ziekteverzekering aanbiedt voor een maandelijkse bijdrage van 2,3 tot 10,2 euro. (2)

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. onredelijk lange asielprocedure, duurzame lokale verankering, kennis van de landstalen,...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n.

ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: redelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel;

6.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ enerzijds een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de medische situatie van verzoeker en voornamelijk ook de mogelijkheid tot behandeling in het thuisland.

In verschillende medische attesten werd aangegeven dat verzoeker een non responder is op de huidige bestaande medicatie. Dit wordt ook opgenomen in het advies van de ambtenaar geneesheer.

Echter werd in deze zelfde attesten ook aangeduid dat verzoeker in aanmerking komt voor een behandeling met een prothease inhibitor in studieverband, zijnde aldus het uittesten van een nieuwe behandelingsmethode (zie brief van Dr S. dd 19.3.2008). Dergelijke studie zou opgestart worden op de dienst hepatologie aan het UZ te Gent.

Het spreekt voor zich dat kandidaten voor deze studie wel een standvastig verblijf moeten hebben, zoniet zou de opvolging van de studie in het gedrang komen.

Wegens het feit dat verzoeker aldus niet reageerde op de bestaande medicatie en enkel een eventuele behandeling in studieverband enig effect zou kunnen hebben, moest ook vastgesteld worden dat aldus in Georgië geenszins de gepaste behandeling beschikbaar is.

Immers was men zelfs in België nog in een experimentele fase en verklaarde de behandelende arts ook uitdrukkelijk dat in het land van oorsprong de noodzakelijke behandelingen (waaronder een eradicatiebehandeling) niet voor handen is.

Tevens was er ook geen studie gekend voor nieuwe behandelingen.

Met deze gegevens werd ten onrechte geen rekening gehouden in het advies van de ambtenaar geneesheer dat zodoende onvolledig en niet accuraat is vermits niet alle gegevens in overweging worden genomen.

Daar naar dit advies integraal wordt verwezen in de beslissing en op die wijze ook deel uit maakt van de motivering moet besloten worden dat ook de motivering van de beslissing behept is met een gebrek.

De besluitvorming dat verzoeker de nodige behandeling in het land van oorsprong tot beschikking heeft, is kennelijk onredelijk nu dit volledig in strijd is met de voorliggende attesten waaruit blijkt dat de huidige bestaande medicatie geen effect heeft, eventueel een nieuwe behandeling in studieverband te Gent kon opgestart worden en de nodige behandelingen om levercirrose te vermijden niet in Georgië voorhanden zijn.

7.

Bovendien moet ook vastgesteld worden dat door de onzorgvuldigheid van DVZ, de medische toestand van verzoeker verergerd is en hem de kans op genezing zelfs werd ontnomen:

- De aanvraag van 2004 werd pas in 2008 voor advies overgemaakt naar de behandelend geneesheer

- Op dat ogenblik werd alle nuttige informatie omtrent de medicatie en behandeling in studieverband overgemaakt

- Ondanks de tussenkomst van de ombudsman kwam er tot op heden geen beslissing tussen, zodat het zelfs nog steeds niet gekend is welk advies de arts in 2008 dan zou uitgebracht hebben

- Door het ontbreken aldus van de nodige documenten, kon verzoeker de behandeling in studieverband niet opstarten en ontwikkelde hij levercirrose

- Ingevolge hiervan werd in 2009 dan een nieuwe aanvraag ingediend dewelke meer dan 9 maanden later pas ontvankelijk werd verklaard, zodat verzoeker eindelijk een normale toegang tot de gezondheidszorg kon krijgen

- Pas drie jaar later wordt dan eindelijk het dossier ten gronde bekeken (bijna 8 jaar na de eerste aanvraag!) en moet dan vastgesteld worden dat er zelfs geen rekening wordt gehouden met de voorliggende verklaringen omtrent het niet bestaan van aangepaste medicatie en behandeling in het land van herkomst gelet op het feit dat verzoeker een non responder is

Er moet besloten worden dat elke redelijke termijn voor behandeling van dit dossier ruimschoots overschreden is!

Bovendien gaat de onzorgvuldigheid nog verder: naar aanleiding van deze beslissing, werd geïnformeerd bij DVZ hoe het dan zit met de aanvraag van 2004, waarbij men vooreerst meedeelt dat deze nog lopende is, vermits dit bij de franstalige collega's wordt behandeld, om nadien dan te melden dat deze een beslissing kende in maart 2008 en wellicht naar Sint Gillis werd gestuurd voor betekening. Dit terwijl in oktober 2008 door DVZ zelf werd meegedeeld dat het dossier naar de adviserend geneesheer was overgemaakt. Er is dan ook de grootste verwarring en vaagheid naar het lot van de aanvraag van 2004.

Te meer daar in 2008 en 2009 herhaaldelijk met DVZ werd gecorrespondeerd, alsook met de ombudsman waarbij steeds werd verwezen naar de eerste aanvraag van 2004 en op geen enkel ogenblik werd meegedeeld dat er een beslissing zou genomen zijn.

Dit terwijl verzoeker steeds zijn dossier actualiseerde en er ook van uit ging dat één en ander zou samengevoegd worden.

8.

Tenslotte moet ook een schending van het vertrouwensbeginsel worden vastgesteld.

In juli 2009 werden er nieuwe instructies opgesteld inzake tijdelijke regularisatie criteria alsook de mogelijkheid tot het aanvullen van hangende dossiers op grond van deze tijdelijke criteria hetzij de andere criteria tot regularisatie.

Niettegenstaande het feit dat deze vernietigd werden en aldus geen kracht van wet hebben, werd herhaaldelijk door de Minister en Staatssecretaris benadrukt dat men zich wel zou houden aan deze 'richtlijnen' en aldus de aanvragen wel zouden onderzoeken in het licht van deze criteria.

Door uw Raad werd ook al herhaaldelijk geoordeeld dat de minister de eigen richtlijnen niet zonder meer naast zich kan neerleggen, ook al hebben ze geen kracht van wet. Immers wanneer herhaaldelijk verkondigd wordt dat men zich zal houden aan bepaalde criteria, wordt het vertrouwen bij de burger gewekt dat men dit ook effectief zal doen.

In het kader van de weliswaar vernietigde, instructies van juli 2009 werd zelfs een handleiding (vademecum) gepubliceerd ter toelichting van de wijze waarop de criteria zouden toegepast worden.

Hierin werd ook uitdrukkelijk vermeld dat enerzijds de oude aanvragen op grond van artikel 9, derde lid VW, volgens de oude regelgeving zouden beslist worden (hierbij denkend aan de ontvankelijkheidscriteria en niet bestaan van een onderscheiden procedure voor medische of andere redenen), terwijl iedereen die een aanvraag heeft ingediend (hetzij 9 bis of 9ter) deze kan actualiseren op grond van de nieuwe (al of niet tijdelijke) criteria.

Dit betekent zodoende dat iemand die een medische aanvraag had ingediend, doch ook bv de nieuwe criteria van lokale en duurzame verankering kon invoeren, geen nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis VW moest indienen, doch mits de actualisering een beslissing kan bekomen zowel over de medische als de andere criteria.

9.

In casu had verzoeker enerzijds een aanvraag op grond van het oude artikel 9, derde lid VW nog hangende (in elk geval was er geen beslissing gekend) en konden sowieso medische en andere redenen ingeroepen worden.

Anderzijds was er een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter VW van 19 mei 2009 zodat in september 2009 inderdaad een actualisatie kon ingediend worden met verwijzing naar de nieuwe criteria (5 jaar verblijf, integratie, voorgaande wettelijk verblijf of aanvraag).

Verzoeker voldeed strictu sensu aan deze voorwaarden vermits hij sinds 1999 in België was, al jaren in medische behandeling was en lange tijd een asielaanvraag had lopen.

Desalniettemin moet heden vastgesteld worden dat in de bestreden beslissing zelfs geen uitspraak over deze actualisatie wordt gedaan en men zich beperkt tot het stellen dat deze argumenten buiten het medische vallen en dus niet beoordeeld worden.

Op de vraag of er dan nog een beslissing over de actualisatie apart zal volgen, bij wijze van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis VW, stelde DVZ dat alle dossiers nu afgesloten zijn...

Dit betekent dus dat men uiteindelijk geen rekening houdt met de ingediende actualisatie in september 2009 en de beslissing dus onvolledige is gemotiveerd, door te stellen dat men er niet over kan beoordelen...

Immers miskent men op deze wijze de eigen richtlijnen waaraan men zich zou houden en onthoudt men verzoeker een beslissing over de aanvraag van september 2009 nu deze dan noch in de hangende procedure 9 derde lid of 9ter VW wordt behandeld, noch bij wijze van een aparte beslissing.

Hierdoor schendt tegenpartij het vertrouwensbeginsel alsook het zorgvuldigheidbeginsel. Immers heeft zelfs de ombudsdienst destijds bevestigd in de brief van 25 mei 2011 dat het dossier werd besproken in het kader van de medische redenen als in het kader van de actualisatie.

Echter blijkt heden dat men geen uitspraak heeft gedaan noch deze nog zal doen inzake de actualisatie.
BESLUIT

De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd door geen rekening te houden met de voorliggende attesten waaruit blijkt dat er geen adequate behandeling voor handen is in het thuisland. Bovendien wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel geschonden doordat er geen beoordeling is over de actualisatie van september 2009.

Ten slotte is ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat men uiteindelijk 8 jaar nodig heeft om een beslissing te nemen, er niet eens duidelijkheid is over het lot van de aanvraag van 2004 en alle redelijke termijnen manifest werden overschreden terwijl er tussenkomst was van de Ombudsman en regelmatig nieuwe medische attesten werden aangebracht.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt dat hij in 2004 een aanvraag zou hebben ingediend.

Inzake de bestreden beslissing en de behandelde aanvraag merkt de verwerende partij op dat artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee duidelijk van elkaar onderscheiden procedure zijn die zowel qua wijze van indienen als qua wijze van beoordeling ten gronde wezenlijk verschillend zijn. Bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198 769 werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd. De bestreden beslissing behandelt volgens de verwerende partij de op 19 mei 2009 en op 24 september 2009 geactualiseerde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De vraag of er al dan niet nog een aanvraag 9bis hangende zou zijn, maakt niet het voorwerp uit van huidige beslissing.

Met betrekking tot de beoordeling ten gronde merkt de verwerende partij op dat de ambtenaar-geneesheer alle door verzoeker aangevoerde elementen heeft onderzocht en besproken. De bestreden beslissing sluit zich aan bij het advies en onderzoekt vervolgens de toegankelijkheid voor verzoeker van de medische zorgen in Georgië. Inzake het feit dat verzoeker non-respondent is wat de klassieke behandeling betreft en dat hij een experimentele behandeling dient te ondergaan, merkt de verwerende partij op dat uit de neergelegde attesten blijkt dat deze experimentele behandeling geen enkele garantie op succes biedt, zodat verzoekers bewering dat hij enkel in België kan worden verzorgd, volledig hypothetisch is. De verwerende partij merkt tevens op dat het niet is uitgesloten dat verzoeker in Georgië wordt behandeld volgens experimentele methodes die niet minder kans op succes bieden.

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een *non responder* is op de huidige bestaande medicatie en dat hij in aanmerking komt voor het uittesten van een nieuwe behandelingsmethode. Zelfs in België is men nog in een experimentele fase en ook in het land van oorsprong zijn de noodzakelijke behandelingen niet voorhanden. De bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek en is kennelijk onredelijk want volledig in strijd met de voorliggende attesten.

Verzoeker heeft op 19 mei 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij diende hierop aanvullingen in. Op 26 januari 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker. In dit advies worden de door verzoeker voorgelegde medische attesten opgesomd en worden de aandoeningen vermeld. Er wordt ook vermeld dat verzoeker kan reizen, dat er geen nood is aan mantelzorg en dat de zorgen en de opvolging in het land van herkomst beschikbaar zijn. Hiervoor werd gebruik gemaakt van informatie uit de Med-COI-databank van 3 september 2011 en van een website inzake dokters in Georgië. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker lijdt aan twee aandoeningen die ernstig zijn maar dat de behandeling daarvoor beschikbaar is in Georgië.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit bijgevoegde verslag en wordt de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen besproken:

“Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Dat de Georgische overheid gratis gezondheidszorgprogramma’s aanbiedt voor mensen onder de armoedegrens(1).

Sinds 2009 biedt de overheid ook een ziekteverzekering aan voor haar staatsburgers voor een beperkte maandelijkse bijdrage (2,3 euro per maand). Men heeft ook de mogelijkheid om zich bij een privéverzekeringsmaatschappij aan te sluiten die een ziekteverzekering aanbiedt voor een maandelijkse bijdrage van 2,3 tot 10,2 euro. (2)

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.”

Er wordt in voetnoot 1 verwezen naar *“Health Systems in Transition, Georgia, Health system review, 2009”* en in voetnoot 2 naar *“Country Sheet Georgia”* van Caritas International van januari 2010. Deze documenten bevinden zich in het administratief dossier.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, werd in de bestreden beslissing en het bijgevoegde advies wel rekening gehouden met het feit dat verzoeker een *non responder* is op de bestaande medicatie inzake zijn ene aandoening. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt immers gesteld:

“- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 14/01/2008 en 19/03/2008 van dr. G.S., gastro-enterologie, blijkt dat de betrokkene lijdt aan een chronische (...), die behandeld werd met P. (p.= behandeling (...)) en C. (r.=antivirale behandeling (...)) maar die geen resultaat had (non-responder). - Verwijzend naar de medische attesten dd. 28/04/2008, 05/09/2008, 26/03/2010, 17/05/2010 en 13/12/2010 van prof. Dr. M.D.V. en dr. A.G., gastro-enterologie, blijkt dat de betrokkene lijdt aan een chronische (...), die niet beantwoordde aan de behandeling met p. en r. (...).”

Tevens wordt in het advies vermeld *“Behandeling van (...) heeft geen resultaat gehad.”*

Verzoeker kan dus niet voorhouden dat de bestreden beslissing, waarvan dit advies deel uitmaakt, op dit punt foutief is gemotiveerd en dat geen rekening werd gehouden met het feit dat de klassieke behandeling van verzoekers aandoening bij hem geen resultaat oplevert (*non responder*).

Waar verzoeker aanvoert dat hij in 2008 de kans had om deel te nemen aan het uittesten van een nieuwe behandelingsmethode, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in het middel geen verduidelijking geeft of hij daar inmiddels deel aan heeft genomen. Alleszins dient te worden opgemerkt dat verzoeker van 2008 tot heden in België verbleef, en in de periode van 25 mei 2010 tot 20 februari 2012 in legaal verblijf, zodat zijn opmerking dat *“kandidaten voor deze studie wel een standvastig verblijf moeten hebben”* en hij lijkt te suggereren dat hij gelet op zijn precair verblijfsstatuut niet in aanmerking kwam voor deelname aan deze studie, hypothetisch is en bovendien in strijd met de stukken van het dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de advocaat van verzoeker op 17 mei 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken liet weten: *“Ik breng u in herinnering dat cliënt (...) -patiënt is, waarbij evenwel de traditionele medicatie geen soelaas bracht (zie overige stukken in het dossier) en hij nog steeds wacht op de verdere studies van het UZ Gent aangaande nieuwe medicatie.”* Alleszins dient te worden vastgesteld dat er niet aan wordt getwijfeld dat de klassieke behandeling van verzoekers aandoening bij verzoeker geen resultaat heeft, zodat verzoeker, of hij zich nu in België of in Georgië bevindt, aangewezen is op eventuele experimenten met nieuwe geneesmiddelen.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt erop gewezen dat de zorgen en opvolging voor verzoekers ene aandoening bestaan uit de aanwezigheid van een gastro-enteroloog. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de noodzakelijke opvolging door een specialist mogelijk is in Georgië, dat er een gratis gezondheidszorgprogramma is voor mensen onder de armoedegrens en dat er een ziekteverzekering is, zowel van overheidswege als privé, met een beperkte maandelijkse bijdrage. Er wordt vervolgd dat verzoeker niet arbeidsongeschikt is zodat hij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard zouden gaan met de noodzakelijke hulp. Er wordt bijgevolg op uitgebreide wijze ingegaan op de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoeker, waarbij rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en met de specificiteit dat verzoeker voor zijn ene aandoening een *non responder* is. In het advies dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker niet reageert op de klassieke behandeling.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat *“de nodige behandelingen om levercirrose te vermijden niet in Georgië voorhanden zijn”* wordt herhaald dat verzoeker niet reageert op de klassieke behandeling en

dat, gelet op de experimentele fase waarnaar verzoeker zelf verwijst, deze behandeling voor hem in België evenmin reeds voorhanden is. Bovendien wordt in het medisch attest waarnaar verzoeker verwijst in dit verband, van Dr. G.S. en daterend van 19 maart 2008 over de eradicatiebehandeling om de ontwikkeling van levercirrose tegen te gaan, enkel overwogen “*Dergelijke behandeling is blijkbaar niet te verkrijgen in Georgië*”. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het tweede middel aangeeft jammer genoeg inmiddels in België levercirrose te hebben ontwikkeld, zodat hij niet meer dienstig kan verwijzen naar een behandeling die hij nodig zou hebben om dit te vermijden.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van de redelijke termijn.

Verzoeker meent dat het aan het talmen van het bestuur te wijten is dat zijn toestand verslechterd is: verzoeker heeft een aanvraag ingediend in 2004, de informatie over de medicatie en behandeling in studieverband werd reeds in 2008 ingediend, verzoeker kon door het ontbreken van de nodige documenten de behandeling in studieverband niet opstarten en ontwikkelde levercirrose, pas drie jaar later wordt het dossier ten gronde behandeld en moet worden vastgesteld dat niet eens rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker een *non responder* is. Ondanks herhaalde vragen van verzoeker kon het bestuur geen antwoord geven over het lot van de aanvraag ingediend in 2004.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 januari 2012 en uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met al de stukken en aanvullingen, die verzoeker heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag ingediend op 19 mei 2009. Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de medische attesten die vermelden dat verzoeker een *non responder* is. Waar verzoeker aanvoert dat het ontwikkelen van een levercirrose uitsluitend te wijten is aan het niet kunnen volgen van een experimentele behandeling in studieverband, dient erop te worden gewezen dat verzoeker in het verzoekschrift zelf aangeeft dat dit een experiment was, zodat een gunstige afloop niet vaststaat en vooral dat de advocaat van verzoeker op 17 mei 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken liet weten dat “*hij nog steeds wacht op de verdere studies van het UZ Gent aangaande nieuwe medicatie*”, zodat verzoeker de verantwoordelijkheid van het niet volgen van zulk een experimentele studiegroep niet kan afschuiven op het bestuur. Ook dient erop te worden gewezen dat verzoeker behandeld werd met de klassieke medicatie maar dat die geen resultaat had, zodat niet kan worden aangenomen dat zijn toestand, zonder nieuwe nog niet bestaande medicatie, zou verbeteren of zelfs maar stabiel zou blijven.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen in het kader van de op 19 mei 2009 ingediende aanvraag, waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt.

Inzake de redelijke termijn dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen.

In casu werd de aanvraag ingediend op 19 mei 2009, werd ze ontvankelijk verklaard op 25 mei 2010 en ongegrond op 20 februari 2012.

Een termijn van minder dan drie jaar, waarvan verzoeker gedurende anderhalf jaar over een tijdelijk verblijfsdocument beschikte, om tot een beslissing te komen, lijkt een redelijke termijn te zijn. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan

ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker. De schending van het beginsel van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen inzake de bestreden beslissing die de aanvraag van 19 mei 2009 betreft.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Waar verzoeker verwijst naar zijn aanvraag ingediend op 27 juni 2004, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verschillende keren naar deze aanvraag wordt verwezen, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van deze aanvraag niet ontkent maar bevestigt. In het dossier bevindt zich geen beslissing over deze aanvraag en ook de huidige bestreden beslissing vermeldt enkel dat zij een antwoord vormt op de aanvraag van 19 mei 2009, zodat niet kan worden aangenomen dat zij een antwoord inhoudt op een vroeger ingediende aanvraag. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het stuk in het dossier daterend van 9 april 2009 waarin verzoeker verwittigd wordt dat zijn aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet op grond van medische redenen, zonder voorwerp geklasseerd zal worden indien hij niet reageert binnen de vijftien dagen, een aanvraag betreft van 1 april 2005.

Verzoekers kritiek op het niet behandelen van zijn aanvraag die werd ingediend op 27 juni 2004, kan niet met goed gevolg worden aangevoerd in het kader van zijn beroep dat gericht is tegen de beslissing inzake een latere aanvraag.

2.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 mei 2009 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat hij hierop op 24 september 2009 een aanvulling indiende. In deze aanvulling van 24 september 2009 vermeldde verzoeker dat hij reeds een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had ingediend, voegde hij medische attesten bij daterend van 27 oktober 2004, 1 april 2005, september 2008 – februari 2009 en 19 maart 2008, en beriep hij zich op elementen die betrekking hebben op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (ononderbroken verblijf van vijf jaar en duurzame lokale verankering in België, andere prangende humanitaire situaties).

Uit de bestreden beslissing, waarvan het bijgevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 januari 2012 deel uitmaakt, blijkt dat rekening werd gehouden met de medische attesten van 27 oktober 2004, 1 april 2005, september 2008 – februari 2009 en 19 maart 2008, die verzoeker bij zijn aanvulling van 24 september 2009 had gevoegd. Er werd bijgevolg rekening gehouden met alle stukken in de medische context, die verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gevoegd.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat geen rekening werd gehouden met de overige elementen die hij in zijn aanvulling heeft aangehaald, meer bepaald elementen die betrekking hebben op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (...), dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op dat ogenblik twee aanvragen op grond van medische redenen hangende had, één van 19 mei 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en één van 27 juni 2004 op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij verzoeker had aangegeven zich op medische redenen te steunen. *In casu* houdt de bestreden beslissing een antwoord in op de oorspronkelijke aanvraag van 19 mei 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker met een aanvulling de rechtsgrond van zijn aanvraag kan uitbreiden of wijzigen. Het stond verzoeker vrij om een nieuwe afzonderlijke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing enkel uitspraak te doen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeker en zijn aanvullingen op deze aanvraag.

Uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever immers een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De

wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoeker kan dan ook niet verwachten dat hij, indien zijn aanvraag die op 19 mei 2009 ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, later actualiseert en van de gelegenheid gebruik maakt om argumenten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te roepen, in de beslissing die genomen wordt aangaande zijn regularisatieaanvraag om medische redenen ook een inhoudelijke beoordeling terugvindt van de argumenten die hij heeft aangebracht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zoals reeds gesteld houdt de bestreden beslissing geen antwoord in op de aanvraag van verzoeker ingediend op 27 juni 2004 en eveneens aangevuld op 24 september 2009.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoekers verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is niet dienstig aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Tevens wordt verwezen naar hetgeen hiervoor wordt gesteld en wordt herhaald dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de aanvullingen in de medische context, die verzoeker indiende op 24 september 2009.

De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET